

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **ppłk K. K.**

oskarżonego z art. 233 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt So 10/23

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 października 2025 r.,

wniosku świadka o zwrot kosztów podróży,

na podstawie art. 618a § 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przyznać świadkowi A. R. kwotę 561,65 zł (pięćset sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów podróży z miejsca zamieszkania do Sądu Najwyższego i z powrotem.

UZASADNIENIE

A. R. zgodnie z wezwaniem stawiał się w dniu 18 września 2025 r. do Sądu Najwyższego, gdzie na wyznaczonej na ten dzień rozprawie został przesłuchany w charakterze świadka. Następnie, jeszcze tego samego dnia złożył wniosek o zwrot kosztów podróży do Sądu Najwyższego i z powrotem do miejsca zamieszkania, tj. w sumie na trasie liczącej 672 km wskazując, że poruszał się samochodem

osobowym marki O. o nr rej. [...]. Jednocześnie zawarł żądanie zwrotu kwoty w wysokości 561,65 zł jaką poniósł w związku z przebytym dystansem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Zgodnie z art. 618a § 1 k.p.k. świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania na wezwanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze – w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. W myśl art. 618a § 2 k.p.k. należności te nie mogą być wyższe niż koszty przysługujące pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

Wysokość kosztów przysługujących pracownikowi, o których mowa w art. 618a § 2 k.p.k. aktualnie określają przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 2190). Przepis § 3 ust. 3 cytowanego rozporządzenia stanowi, że na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży krajowej lub podróży zagranicznej samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem niebędącym własnością pracodawcy, zaś zgodnie z treścią § 3 ust. 4 omawianego rozporządzenia w takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa, niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1539 z późn. zm.).

Na podstawie upoważnienia zawartego we wskazanym przepisie wydano rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących

własnością pracodawcy (Dz.U. z 2002 r. Nr 27, poz. 271 z późn. zm.). Stosownie do § 2 pkt 1 lit. b cyt. rozporządzenia stawka maksymalna za 1 kilometr przebiegu pojazdu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 1,15 zł.

W niniejszej sprawie podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiły informacje zawarte we wniosku. Świadek A. R. w złożonym piśmie wiarygodnie wskazał rodzaj użytego pojazdu oraz przebyty dystans. Jednocześnie żądana przez ww. kwota nie przekracza maksymalnej stawki określonej wskazanymi wyżej przepisami. W tej sytuacji należało przyznać A. R. zwrot kosztów podróży w wnioskowanej wysokości 561,65 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]